

Clive Cussler

met Dirk Cussler

Wassende maan

the house of books

Oorspronkelijke titel

Crescent Dawn

Uitgave

G.P. Putnam's Sons, New York

Copyright © 2010 by Sandecker RLLLP

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 551 Fifth Avenue, Suite 1613, New York,
NY 10176-0187 USA and Lennart Sane Agency AB

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Pieter Cramer

Omslagontwerp

Jan Weijman

Omslagillustratie

Artist Partners Limited

Foto auteur

© Jack DeBry

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3255 1

D/2011/8899/155

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Vijandige horizonten

De Middellandse Zee, 327 v. Chr.

Het geluid van de trommelslagen weerkaatste met een ritmisch vlekkeloze precisie tegen de houten schotten. De *celeusta* beukte met een soepele en tegelijkertijd mechanische beweging op zijn met geitenvel gespannen trommel. Hij kon zo urenlang doorgaan zonder ook maar één slag te missen: zijn muzikale opleiding was meer op duurtraining dan op harmonieeler gebaseerd geweest. Hoewel zijn strakke maathouden beslist werd gewaardeerd, hoopten zijn toehoorders, de galeiroeiers, niets liever dan dat er spoedig een eind kwam aan zijn monotone optreden.

Lucius Arcelian wreef met een zweterige hand over zijn broek, waarna hij zijn greep op de zware eikenhouten riem weer verstevigde. Terwijl hij het blad met een soepele beweging door het water trok, voegde hij zijn slagen onmiddellijk in het ritme van de mannen om hem heen. De jonge Kretenzer had zich zes jaar eerder bij de Romeinse marine aangemeld, aangetrokken door het lucratieve salaris en de mogelijkheid om na zijn pensionering het Romeins burgerschap te verwerven. Sindsdien was hij lichamelijk zwaar op de proef gesteld en waren zijn ambities, voordat zijn armen het volledig zouden begeven, alleen nog gericht op promotie naar een minder zware positie aan boord van de keizerlijke galei.

In tegenstelling tot wat Hollywood ons wil doen geloven, werden er aan boord van de Romeinse galeien geen slaven ingezet. De schepen werden door betaalde krachten bemand, die zorgvuldig in de zeevarende landen van het keizerrijk werden gerekruteerd. Net als de legionairs in het Romeinse landleger kregen de matrozen voordat ze naar zee gingen een wekenlange, keiharde training te verduren. De roeiers waren lenig en sterk, in staat om zo nodig twaalf uur per dag aan één stuk door te roeien. Maar aan boord van deze bireem van het Liburnische type, een smal en licht oorlogsschip dat slechts over twee rijen roeiriemen aan beide kanten beschikte, fungeerden de roeiers als een aanvulling op de stuwkracht van een klein zeil dat aan dek was opgetuigd.

Arcelian keek naar de op de trom slaande celeusta, een kleine kale man met naast hem een vastgebonden aapje. Onwillekeurig zag hij een opvallende gelijkenis tussen de man en de aap. Ze hadden allebei grote oren en een rond, olijk gezicht. Er lag een eeuwige grijns op de tronie van de trommelaar, waarmee hij de bemanning met grote ogen en een onregelmatig geel gebit toelachte. Dat beeld maakte het roeien op de een of andere manier minder zwaar en Arcelian beseftte dat de kapitein van de galei met het aanstellen van deze man een verstandige keus had gemaakt.

‘Celeusta,’ riep een van de roeiers, een donkere man uit Syrië. ‘Er staat een stevige wind en de zee kolkt. Waarom krijgen we dan nu het bevel om te roeien?’

De ogen van de trommelaar lichtten op. ‘Het is niet aan mij de wijsheid van mijn officieren in twijfel te trekken en doe ik dat wel dan zit ik binnen de kortste keren ook aan zo’n riem,’ antwoordde hij brullend van de lach.

‘Ik durf te wedden dat die aap sneller roeit,’ reageerde de Syriër.

De celeusta bekeek de aap die ineengerold naast hem lag. ‘Het is beslist een sterk knaapje,’ antwoordde hij meespelend. ‘Maar wat je vraag betreft, weet je wat ’t is? De kapitein wil zijn praatzieke mannen waarschijnlijk aan het werk houden of misschien wil hij gewoon sneller zijn dan het alleen met de wind gaat.’

De kapitein, die een paar meter boven hen op het bovendek stond, staarde rusteloos naar de horizon achter hen. Op het woelige water in de verte dansten een stel grijsblauwe stipjes, die met de minuut groter werden. Hij draaide zich om en keek naar de wind in het zeil en wenste inderdaad dat hij stukken sneller kon varen dan de wind.

Hij schrok van een zware stem die hem uit zijn concentratie haalde.

‘Zijn het de woedende baren die je de bibbers bezorgt, Vitellus?’

De kapitein draaide opzij naar een forse man in een borstharnas die hem met een spottende grijns aankeek. De Romeinse centurio Plautius was commandant van het uit dertig legionairs bestaande garnizoen dat op het schip was gestationeerd.

‘Er naderen twee schepen uit het zuiden,’ antwoordde Vitellus. ‘Allebei zo goed als zeker piraten.’

De centurio keek ongeïnteresseerd naar de schepen in de verte en haalde zijn schouders op.

‘Een paar vliegjes, meer niet,’ zei hij zorgeloos.

Vitellus wist wel beter. Piraten waren al eeuwenlang een plaag voor Romeinse schepen. Hoewel de georganiseerde piraterij in de Middellandse Zee een paar honderd jaar geleden door Pompeius de Grote was uitge-

roeid, maakten kleine groepen van onafhankelijke rovers nog altijd de open wateren onveilig. Over het algemeen hadden ze het op alleen varende koopvaardij schepen voorzien, maar de piraten wisten dat ook de biremen vaak een kostbare vracht vervoerden. Gezien de lading van zijn eigen schip vroeg Vitellus zich af of deze zeebarbaren soms getipt waren nadat zijn schip de haven had verlaten.

‘Plautius, vergeet het belang van onze lading niet,’ zei hij met nadruk.

‘Nee, natuurlijk niet,’ reageerde de centurio. ‘Waarom dacht je dat ik op dit vervloekte schip zit? Tenslotte ben ik met de taak opgezadeld om ervoor te zorgen dat de boel veilig en wel in Byzantium bij de keizer wordt afgeleverd.’

‘En als dat niet lukt heeft dat fatale consequenties voor ons en onze gezinnen,’ zei Vitellus, waarbij hij aan zijn vrouw en zoon in Napels dacht. Hij tuurde de zee voor de boeg van de galei af en zag alleen de woeste golfslag van het leikleurige water.

‘Er is nog steeds geen enkel teken van onze escorte.’

De galei was drie dagen geleden vertrokken onder escorte van een grote oorlogstrijdeem uit Judea. Maar de schepen waren elkaar de vorige nacht in een heftige storm kwijtgeraakt en het andere schip was sindsdien niet meer in zicht geweest.

‘Wees nou niet zo bang voor die barbaren,’ reageerde Plautius smalend. ‘De zee zal rood zien van hun bloed.’

De vrijpostige zorgeloosheid van de centurio was een van de redenen waarom Vitellus de man vanaf het eerste moment niet had gemogen. Maar er was geen twijfel over zijn krijgskunst en daarom was de kapitein blij dat hij hem bij zich had.

Plautius en zijn contingent legionairs maakten deel uit van de *scholae palatinae*, een militair elitekorps dat normaal voor de beveiliging van de keizer werd ingezet. De meesten waren in de strijd gestaalde veteranen die met Constantijn de Grote niet alleen aan het front hadden gevochten, maar ook in zijn veldtocht tegen Maxentius, een rivaliserende caesar wiens onderwerping tot eenwording van het versplinterde rijk leidde. Plautius had een lelijk litteken op zijn linker bovenarm, een souvenir aan een heftige confrontatie met een West-Gotische zwaardvechter die hem bijna zijn arm had gekost. Hij was trots op het litteken dat hij als een bewijs van zijn hardheid zag, waaraan ook niemand die hem kende durfde te twijfelen.

Terwijl de beide piratenschepen dichterbij kwamen, bracht Plautius zijn mannen op het open dek in stelling, aangevuld met bemanningsleden. Ze

waren allemaal bewapend met de beste Romeinse oorlogsrusting van dat moment: een kort vechtzwaard ofwel een *gladius*, en een rond gelaagd schild en een werpspeer, een zogenaamde *pilum*. De centurio verdeelde zijn soldaten in kleinere vechtgroepen zodat ze het schip aan beide kanten konden verdedigen.

Vitellus hield zijn ogen strak op hun achtervolgers gericht, die inmiddels goed zichtbaar waren. Het waren kleinere met zeilen en roeiers uitgeruste schepen van zo'n achttien meter lang, ongeveer half zo groot als de Romeinse galei. Het ene schip had vaalblauwe vierkante zeilen en die van het andere waren grijs, terwijl de romp van beide schepen in een bleke tinachtige tint was geverfd die zich aan de kleur van de zee aanpaste, een oude camouflagetruc die vaak door Cilicische piraten werd toegepast. Elk schip had twee zeilen waardoor ze bij harde wind een veel hogere snelheid haalden. En er stond een harde wind die de Romeinen weinig kans op ontsnappen gaf.

Er daagde een glimpje hoop toen de uitkijk op de voorplecht riep dat er land in zicht was. Over de boeg heen turend ontwaarde Vitellus in het noorden de vage omtrekken van een rotsachtige kust. De kapitein kon slechts gissen welk land het kon zijn. Voornamelijk navigerend op gegist bestek was de galei tijdens de storm ver van de oorspronkelijke koers afgedreven. Stilletjes hoopte Vitellus dat ze in de buurt van de Anatolische kust zouden zijn, waar de kans groter was dat ze andere schepen van de Romeinse vloot tegenkwamen.

De kapitein wendde zich naar de bulldogachtige man die de zware helmstok van de galei hanteerde.

‘Stuurman, vaar op het land af en stuur ons naar de eerste de beste beschutte wateren die je ziet. Als we de wind uit hun zeilen weg krijgen, zijn we die duivels met onze roeiers te snel af.’

Benedendeks kreeg de celeusta bevel het ritme tot een snelvuurroffel op te voeren. Er was nu geen sprake meer van gesprekken tussen Arcelian en de overige roeiers, er klonk alleen nog het zware hijgen van hardwerkende longen. Het was tot onder in het schip doorgedrongen dat ze door piraten werden achtervolgd en in de wetenschap dat nu ook hun eigen leven op het spel stond, concentreerden de mannen zich volledig op het maken van zo snel en efficiënt mogelijke slagen.

Bijna een halfuur lang wist de galei de achtervolgende schepen op gelijke afstand te houden. Voortgestuwd door zowel het zeil als de roeiremen schoot het Romeinse vaartuig met een snelheid van bijna zeven knopen door de golven. Maar de kleinere en efficiënter getuigde piratenschepen

begonnen op den duur toch terrein te winnen. Nadat ze tot aan de rand van de uitputting waren opgejaagd, kregen de roeiers van de galei ten slotte toestemming het tempo van hun slagen te laten zakken om weer enigszins op krachten te komen. Toen het bruine, stoffige vasteland haast uitnodigend voor hen oprees, haalden de piraten hen in en gingen tot de aanval over.

Terwijl het tweede schip achter de galei bleef, kwam het andere met de blauwe zeilen langsij en manoeuvreerde zich merkwaardig genoeg tot voor de Romeinse galei. In het voorbijgaan stond op het dek een bonte horde barbaren de Romeinen luidkeels uit te joelen. Vitellus negeerde het gegil en bestudeerde de kunstlijn voor hem. De drie schepen bevonden zich op een paar kilometer van de kust en hij zag aan het vierkant getuigde zeil dat de wind iets was afgenomen. Maar hij vreesde dat het te weinig was, en te laat voor zijn afgematte roeiers om de kust te bereiken.

Vitellus tuurde het nabijgelegen landschap af in de hoop een plek te vinden waar ze aan konden leggen, zodat zijn legionairs het gevecht op vaste bodem konden voeren, waar ze veel sterker waren. Maar de kust was een hoge steile muur van rotsformaties zonder inhammen waarin de galei veilig kon afmeren.

Nadat het piratenschip tot bijna een halve kilometer voor de galei was doorgevaren, draaide het plotseling om. In een vakkundig uitgevoerde manoeuvre zwaaide het honderdtachtig graden om zijn as en stevende onmiddellijk recht op de galei af. Op het eerste gezicht leek dit een volslagen idiote zelfmoordactie. In de Romeinse strategie voor zeegevechten was rammen altijd een primaire aanvalstactiek geweest en zelfs de kleine bireem was met een versterkte bronzen boeg uitgerust. De barbaren hadden meer spierkracht dan hersenen, vermoedde Vitellus. Hij wilde niets liever dan het eerste schip rammen en tot zinken brengen, want het tweede schip zou zich dan hoogstwaarschijnlijk terugtrekken.

‘Voor het geval het nog wegdraait, ga er dan op af en rijg hem hoe dan ook aan onze ram,’ instrueerde hij de roerganger. Een van de lagere officieren wachtte in het trapgat om de bevelen aan de roeiers door te geven. Op het dek stonden de legionairs met hun schild in de ene hand en hun werpspeer in de andere klaar voor het eerste bloedvergieten. In afwachting van de strijd werd het doodstil op het schip.

De barbaren hielden hun boeg recht op de galei gericht tot ze tot op zo’n dertig meter waren genaderd. Toen zwenkte de aanvaller, zoals Vitellus had voorzien, scherp naar bakboord.

‘Ram ’m erin!’ schreeuwde de Romein, waarop de roerganger de helm-

stok met een ruk van zich af duwde. Benedendecks maakten de stuurboordroeiërs een paar tegengestelde slagen, waardoor de galei met een ruk naar stuurboord zwenkte. Bliksemsnel en met inzet van al hun krachten namen ze de voorwaartse slagen in het ritme van de bakboordroeiërs weer op.

Het kleinere piratenschip probeerde zijdelings weg te draaien, maar het Romeinse schip draaide met hem mee. De barbaren verloren vaart toen de wind door het overstag gaan uit hun zeilen wegviel, terwijl de galei recht op hen afstootte. In een oogwenk was de jager prooi geworden. De wind kreeg weer vat op hun zeilen en het kleine schip schoot vooruit, maar niet snel genoeg. De bronzen ram schampte de zijkant van de achtersteven van het piratenschip, waar het een gapend gat in de spiegel scheurde. Het schip sloeg door de kracht van de inslag bijna om, maar kwam weer overeind, waarbij de achtersteven diep in het water wegzakte.

Uit de kelen van de Romeinse legionairs klonk gejuich op, terwijl Vitellus voorzichtig grijnsde in de veronderstelling dat de kans op een overwinning in hun voordeel was gekeerd. Maar toen hij zich naar het tweede schip omdraaide, besefte hij onmiddellijk dat het met hen gedaan was.

Tijdens die eerste aanval was het tweede schip ongemerkt dichterbij gekomen. Op hetzelfde moment dat de galei de rammanoeuvre uitvoerde, was het schip met de grijze zeilen aan bakboordzijde van de galei langszij gedraaid. Snerpend klonk het gekraak van de versplinterende roeispanten op, terwijl er een spervuur van pijlen en enterhaken op het dek neerkletterde. Binnen enkele seconden waren de beide schepen tegen elkaar aan getrokken en sprong er een horde woest met zwaarden zwaaiende barbaren over de reling.

Nog voordat de eerste golf van aanvallers goed en wel voet aan dek had gezet, kregen ze een spervuur van messcherpe speren te verwerken. De Romeinse werpers waren akelig precies en een twaalfstal indringers sloeg dodelijk gewond tegen het dek. Maar de invasie werd er nauwelijks door tegengehouden: hun plaats werd onmiddellijk door twaalf nieuwe barbaren ingenomen. Plautius hield zijn mannen in dekking tot de horde over het dek was uitgezwemd. Pas toen kwamen ze overeind en gingen tot de aanval over. In de hierop volgende slachtpartij galmde het gekletter van de op elkaar ketsende zwaarden boven de angstaanjagende doodskreten uit. De beter getrainde en gedisciplineerde Romeinse legionairs sloegen de eerste aanvallen gemakkelijk af. De barbaren stuitten bij hun overvallen gewoonlijk op weerstand van lichtbepapende kooplieden en niet van zwaarbepapende soldaten en ze schrokken terug van het krachtige verweer. Nadat ze de aanval van de enteraars hadden afgeslagen, formeerde Plau-

tius de helft van zijn mannen tot een aanvalsploeg en leidde persoonlijk de achtervolging van de barbaren tot op hun eigen schip.

De barbaren verspreidden zich eerst, maar hergroepeerden zich toen ze zagen dat ze de legionairs in aantal ver overtroffen. Ze vielen aan in groepjes van drie of vier man en richtten zich daarbij steeds op een afzonderlijke Romein, die ze zo volkomen onder de voet liepen. Plautius verloor zes man voordat hij zijn mannen in alle haast tot een aanvalsvierkant kon formeren.

Op het achterdek van de galei zag Vitellus hoe de Romeinse centurio met zijn zwaard een tegenstander finaal doormidden hakte en zich als een zeis een weg door de barbaren maaide. De kapitein had de galei met hun langszij vastgeklonken belager gedurende het gevecht manmoedig dichterbij de kust gestuurd. Maar het piratenschip liet een stenen anker zakken dat even later de bodem bereikte en beide schepen tot stilstand bracht.

Ondertussen was het schip met de blauwe zeilen omgezwenkt en probeerde zich opnieuw in de strijd te mengen. Met een door de beschadigde romp steeds dieper wegzakkende achtersteven voer het met een logge draai op de blootliggende stuurboordzijde van de galei af. In een herhaling van de manoeuvre van het zusterschip schoof het langszij, waarop de bemanning de galei onmiddellijk met enterhaken bestookte.

‘Roeiers te wapen! Melden aan dek!’ schreeuwde Vitellus.

Benedendeks reageerden de uitgeputte roeiers op het bevel. Van de in eerste instantie als soldaat opgeleide roeiers werd, net als van alle andere zeelieden aan boord, verwacht dat ze het schip verdedigden. Arcelian gooide net als zijn broeders in de rij een plons koud water uit een aardewerken pot over zijn hoofd, waarna hij met een zwaard in zijn hand het dek op stormde.

‘Hou je hoofd laag,’ zei hij tegen de celeusta, die de wapens had uitgedeeld en nu achteraan de rij aansloot.

‘Ik kijk die barbaren liever aan als ik ze doodsteek,’ antwoordde de trommelaar met zijn gebruikelijke grijns.

De roeiers mengden zich net op tijd in de strijd om de tweede golf piraten die de stuurboordreling bestormde, op te vangen. De bemanning van de galei ging de aanvallers als een compacte massa vlees en staal te lijf.

Toen Arcelian het hoofddek betrad, overzag hij verbluft de ravage. In uitvloeiende plassen bloed lagen overal dode lichamen en afgerukte ledematen. Onwillekeurig bleef hij, onervaren in de strijd, stokstijf staan, tot een officier langs rende en tegen hem gilte: ‘Kap de enterlijnen!’

Meteen sprong hij naar een touw dat hij strak over de boeg zag staan en

sneed het met een zwaai van zijn zwaard door. Hij zag het doorgehakte touw terugvallen op het schip met de blauwe zeilen, waarvan het dek een paar meter onder dat van de galei lag. Vervolgens keek hij over de reling omlaag en ontdekte nog een stuk of zes van het piratenschip geworpen enterlijnen.

‘Kap die touwen!’ riep hij. ‘Duw de barbaren af!’

Hij sprak voor dovemansoren en beseftte dat vrijwel alle bemanningsleden verwickeld waren in gevechten op leven en dood met de barbaren. Bemoedigend was alleen dat op het achterschip de celeusta op zijn roep reageerde en met een kleine bijl op een enterlijn inhakte. Maar er was niet veel tijd meer. Aan boord van het langzaam zinkende piratenschip maakten de barbaren zich op voor een massale vastberaden uitval naar de galei, in het besef dat hun schip nu elk moment onder hen kon wegzinken.

Arcelian stapte over een stervende scheepsmaat heen op een volgende enterlijn af en hief snel zijn zwaard. Nog voordat het lemmet omlaag zwoefde, hoorde hij een snerpende fluittoon gevolgd door een vlijmscherpe pijl die zich op een paar centimeter van zijn voet in het dek boorde. Zonder er verder acht op te slaan, kliefde hij het zwaard door het touw, waarna hij achter de reling wegdook voor een volgende pijl die rakelings over hem heen scheerde. Over de rand glurend ontwaarde hij zijn aanvaller, een Cilicische boogschutter boven in de mast van het piratenschip. De boogschutter had geen aandacht meer voor de roeier en richtte zijn volgende pijl op het achterschip. Arcelian keek geschrokken op omdat hij zich realiseerde dat de schutter op de celeusta mikte, die op het punt stond een derde enterlijn door te hakken.

‘Celeusta!’ gilte de roeier.

De waarschuwing kwam te laat. De pijl trof de kleine man in zijn borst, waar hij bijna tot aan het uiteinde in doordrong. De trommelaar hapte naar adem en viel op zijn knieën, terwijl een golf bloed zijn borst rood kleurde. In een allerlaatste opwelling van plichtsgevoel joeg hij de bijl door de enterlijn, voordat hij dodelijk gewond voorover klapte.

Het piratenschip zakte opeens dieper weg, wat de bemanning tot een laatste aanval op de galei aanzette. De twee schepen lagen nog maar met twee lijnen aan elkaar vast, iets wat alle piraten, op de boogschutter na, ontging. Nog altijd boven in de mast geklemd richtte hij zijn boog opnieuw op Arcelian en zijn pijl scheerde rakelings langs zijn hoofd.

Arcelian zag dat de overgebleven enterlijnen midscheeps hingen, terwijl de schepen met de achterstevens tegen elkaar lagen en de gevechten zich naar achteren hadden verplaatst. De roeier liet zich op handen en voeten

zakken en sloop onderlangs de reling naar de eerste lijn. Ernaast lag een stervende barbaar met een bloederig opengereten middenrif. De sterke roeier kroop ernaartoe, tilde de man behendig over zijn schouder, draaide zich om en stapte op de enterlijn af. Op hetzelfde moment klonk er een tik en boorde een pijl zich diep in de rug van de barbaar. Met het zwaard in zijn vrije hand haalde Arcelian uit en sneed de lijn door, terwijl een tweede pijl zijn menselijke schild doorboorde. De roeier sloeg tegen het dek en kieperde uithijgend de nu dode barbaar van zijn schouder.

Nauwelijks van de inspanning bekomen ontdekte hij de laatste enterhaak, die op zo'n drieënhalve meter boven zijn hoofd in een ranok stak. Over de verschansing glurend zag hij dat de vijandelijke boogschutter nu toch zijn post in de mast had verlaten en naar het dek afdaalde. Om deze kans te benutten sprong Arcelian overeind, rende over zijn eigen dek en klom op de reling waar de enterlijn langs de romp liep. Op de rand balancerend haalde hij uit met zijn zwaard, maar een andere kracht was hem voor.

De spanning die door de twee uiteendrijvende schepen op die ene lijn kwam te staan, was te sterk geworden en de ijzeren enterhaak verloor zijn greep op het hout van de mast. Door de enorme kracht schoot de haak als een projectiel weg en vloog in een flauwe boog naar het water. De scherpe punten schampten Arcelian, die maar net aan een bloederige dood ontsnapte. Maar het touw slingerde om zijn dij en rukte hem van de reling, waardoor hij vlak voor de boeg van het piratenschip in het water smakte.

Arcelian, die niet kon zwemmen, sloeg wild met zijn armen in een poging zijn hoofd boven water te houden. Terwijl zijn krachten het begaven, voelde hij iets hards in het water, waar hij zich met beide handen aan vastklampte. Het stuk houten reling dat bij de eerdere aanvaring van het piratenschip was afgebroken, was net groot genoeg om hem drijvende te houden. Plotseling doemde het piratenschip met de blauwe zeilen boven hem op en hij trapte als een gek van zich af om weg te komen. Zo verwijderde hij zich steeds verder van de galei en kwam in een stroming terecht, waar hij in zijn verzwakte toestand niet meer tegenop kon. Zwakjes watertrapelend om niet weg te zakken, keek hij met grote ogen toe hoe het piratenschip door een windvlaag werd gegrepen en met het dek nog maar vlak boven de waterlijn steeds sneller op de kust afstevende.

Terwijl Arcelian het Romeinse schip van de enterhaken aan stuurboordzijde had bevrijd, hadden Vitellus en een lagere officier de lijnen aan bakboordzijde verwijderd, op een laatste enterhaak bij het achterschip na. De

kapitein, die met een pijl uit zijn schouder stekend tegen het roer leunde, vroeg met een gil om aandacht van de centurio op het andere schip.

‘Plautius, kom terug aan boord!’ riep hij zwakjes. ‘We zijn los.’

De centurio en zijn legionairs waren nog in felle gevechten verwickeld, hoewel hun aantal inmiddels sterk was afgenomen. Plautius trok zijn met bloed besmeurde zwaard uit de nek van een barbaar en wierp een snelle blik op de galei.

‘Vaar door met de lading. Dan hou ik de barbaren bezig,’ gilde hij terug, terwijl hij zijn zwaard in een volgende aanvaller joeg. Er waren nog maar drie legionairs aan zijn zijde over en Vitellus zag dat ook voor hen de laatste adem nabij was.

‘Uw moed zal niet onvermeld blijven,’ riep de kapitein terug, terwijl hij de laatste lijn doorhakte. ‘Vaarwel, centurio.’

Zodra de galei zich van het voor anker liggende piratenschip losmaakte, schoot ze met een in de wind opbollend zeil vooruit. Omdat ook zijn stuurman het loodje had gelegd, drukte Vitellus de helmstok eigenhandig landwaarts en voelde hoe de greep glad werd van zijn eigen bloed. Het was opeens onrustbarend stil op het dek. Argwanend strompelde hij naar de voorste reling en keek omlaag. Wat hij daar zag, greep hem hevig naar de keel.

Over het hele hoofddek verspreid lagen dode en verminkte lichamen, Romeinen en barbaren door elkaar, in een donkerrode poel van bloed. Een vrijwel gelijk aantal aanvallers en bemanningsleden hadden man-tot-mangevechten gevoerd en gestreden tot de dood hen had gevelde. Een dergelijke slachting had hij nog niet eerder aanschouwd.

Diep geschokt en draaiërig van het bloedverlies keek hij omhoog.

‘Alles voor uw keizer,’ zei hij naar adem happend.

Nadat hij op zijn benen zwaaiënd op het achterdek was teruggekeerd, sloeg hij zijn vermoeide armen om het roer en verlegde de koers. Er klonken luide hulpkreten van de mannen die in het water dreven, maar de kapitein hield zich doof. Hij staaide met een holle blik in zijn ogen naar het land voor hem, omklemde de helmstok met het laatste restje kracht dat hij nog in zich had en vocht een ongelijke doodstrijd.

Drijvend in het woelige water zag Arcelian tot zijn verbazing dat het Romeinse schip vaart maakte, plotseling wendde en recht op hem afkwam. Luid om hulp schreeuwend moest hij machteloos toezien hoe de galei langs hem gleed en hem volslagen negeerde. Even later toonde het schip zich na een nieuwe draai van opzij en tot zijn afschuw was er op het

hoofddek geen levende ziel te bekennen. Slechts de eenzame gestalte van kapitein Vitellus hing zichtbaar over de helmstok op het verhoogde achterdek. De klapperende zeilen bolden in de wind, waarop de houten galei richting de kust wegstoof en al spoedig uit het zicht was verdwenen.